

Στη μητέρα μου, Elizabeth Ellis Swanson

Μέρος Α'

Οι κανόνες στα μπαρ
των αεροδρομίων

Τεντ

«ΓΕΙΑ ΣΟΥ», ΜΟΥ ΕΙΠΕ.

Πρώτα είδα το χλωμό, όλο φακίδες χέρι ακουμπισμένο στη ράχη του διπλανού άδειου σκαμπό στο σαλόνι της πρώτης θέσης του αεροδρομίου Χίθροου. Μετά σήκωσα το βλέμμα μου στο πρόσωπο της ξένης γυναίκας.

«Γνωριζόμαστε;» τη ρώτησα. Δεν μου φάνηκε ιδιαίτερα γνωστή, αλλά η αμερικανική προφορά της, το κολλαριστό λευκό πουκάμισο, το εφαρμοστό τζιν με τα μπατζάκια χωμένα μέσα σε μπότες ως το γόνατο, την έκαναν να μοιάζει με κάποια από τις απεχθείς φίλες της γυναίκας μου.

«Όχι, με συγχωρείτε. Απλώς θαύμαζα το ποτό σας. Επιτρέψτε;» λύγισε την ψηλόλιγνη σιλουέτα της και κάθισε στο δερμάτινο περιστρεφόμενο σκαμπό, αφήνοντας την τσάντα της πάνω στο μπαρ. «Τζιν είναι;» με ρώτησε για το μαρτίνι που είχα μπροστά μου.

«Χέντρικς», είπα.

Εκείνη έκανε νόημα στον μπάρμαν, έναν έφηβο με μαλλιά καρφάκια και γυαλιστερό πιγούνι, και του ζήτησε ένα μαρτίνι με τζιν Χέντρικς και δυο ελιές. Όταν έφτασε το ποτό της, το σήκωσε προς το μέρος μου.

Μου είχε μείνει μια σταγόνα και είπα: «Ας πιούμε ευχόμενοι την ανακάλυψη του εμβολίου που θα εξαλείψει τις διεθνείς πτήσεις».

«Ας πιούμε σ' αυτό».

Τελείωσα το ποτό μου και παρήγγειλα άλλο ένα. Εκείνη συστήθηκε – μου είπε ένα όνομα που ξέχασα αυτοστιγμεί. Της είπα το δικό μου – απλώς Τεντ, όχι Τεντ Σέβερσον, τουλάχιστον όχι τότε. Καθίσαμε στο υπερβολικά πολυτελές και ολόφωτο σαλόνι του Χίθροου πίνοντας τα ποτά μας, ανταλλάσσοντας κάποια σχόλια και επιβεβαιώνοντας ότι και οι δύο περιμέναμε να επιβιβαστούμε στην ίδια απευθείας πτήση προς το αεροδρόμιο Λόγκαν της Βοστόνης. Εκείνη έβγαλε από την τσάντα της ένα λεπτό χαρτόδετο βιβλίο και άρχισε να διαβάζει. Αυτό μου έδωσε την ευκαιρία να τη δω καλύτερα. Ήταν πολύ όμορφη – μακριά, κόκκινα μαλλιά, μάτια φωτεινά, γαλαζοπράσινα σαν τροπικά νερά, και δέρμα τόσο ωχρό που έφερνε στον νου το γαλαζωπό λευκό του αποβουτυρωμένου γάλατος.

Όταν κάθεται πλάι σου στο συνοικιακό μπαρ μια τέτοια γυναίκα και σε συγχαίρει για το ποτό που έχεις παραγγείλει, αισθάνεσαι ότι η ζωή σου πρόκειται ν' αλλάξει. Όμως στα μπαρ των αεροδρομίων οι κανόνες είναι διαφορετικοί. Εκεί οι συμπτώσεις σου ετοιμάζονται από στιγμή σε στιγμή να πετάξουν προς μια κατεύθυνση ενδεχομένως ακριβώς αντίθετη από τη δική σου. Τι κι αν η συγκεκριμένη γυναίκα πήγαινε και εκείνη στη Βοστόνη, ήμουν ακόμα έξαλλος με την κατάσταση που επικρατούσε στο σπίτι μου με τη γυναίκα μου. Αυτό ήταν το μόνο που είχα στο μυαλό μου όλο το Σαββατοκύριακο που πέρασα στην Αγγλία. Ζήτημα αν είχα φάει μια μπουκιά κι αν είχα κοιμηθεί λιγάκι.

Μια αναγγελία ακούστηκε από το megάφωνο, από την οποία οι μόνες διακριτές λέξεις ήταν «Βοστόνη» και «καθυστέρηση».

Έριξα μια ματιά στον πίνακα, πάνω από τα ράφια με τον κρυφό φωτισμό και τα ακριβά ποτά, και είδα ότι η αναχώρησή μας μετατέθηκε μία ώρα αργότερα.

«Ωρα για άλλο ένα», είπα. «Κερνάω εγώ».

«Γιατί όχι», είπε εκείνη και έκλεισε το βιβλίο της, ακουμπώντας το στο μπαρ, δίπλα στην τσάντα της, με το εξώφυλλο προς τα πάνω. *Τα Δύο Πρόσωπα του Ιανουαρίου*, της Πατρίσια Χάισμιθ.

«Πώς σου φαίνεται το βιβλίο;»

«Δεν είναι κι από τα καλύτερά της».

«Τίποτα χειρότερο από ένα κακό βιβλίο και μια μεγάλη καθυστέρηση στην αναχώρηση της πτήσης σου».

«Εσύ τι διαβάζεις;» με ρώτησε.

«Την εφημερίδα. Δεν μου αρέσουν τα βιβλία».

«Άρα τι κάνεις στις πτήσεις;»

«Πίνω τζιν. Σχεδιάζω φόνους».

«Ενδιαφέρον». Μου χαμογέλασε, για πρώτη φορά. Ήταν ένα πλατύ χαμόγελο που σχημάτισε μια ρυτίδα ανάμεσα στο πάνω χέιλος και στη μύτη της και που άφησε να φανεί η άφογη οδοντοστοιχία της και μια σχίζα ροζ ούλα. Αναρωτήθηκα πόσων χρονών είναι. Όταν πρωτοκάθισε, μου φάνηκε τριανταπεντάρα, κοντά στην ηλικία μου, αλλά το χαμόγελό της και οι ξεθωριασμένες φακίδες στη μύτη της την έκαναν να μοιάζει νεότερη· ίσως είκοσι οκτώ. Στην ηλικία της γυναίκας μου.

«Και, φυσικά, δουλεύω όταν πετάω», πρόσθεσα.

«Τι δουλειά κάνεις;»

Ανέφερα, σε μια σύντομη εκδοχή, τα σχετικά με τη χρηματοδότηση και τις συμβουλές που παρέχω σε νεοφυείς διαδικτυακές επιχειρήσεις. Δεν της είπα με ποιον τρόπο είχα βγάλει τα περισσότερα χρήματά μου – πουλώντας αυτές τις

εταιρείες μόλις έπαιρναν τα πάνω τους. Ούτε της είπα ότι στην πραγματικότητα δεν είχα ανάγκη να ξαναδουλέψω ποτέ στη ζωή μου, ότι ήμουν ένας από τους λίγους της φούσκας των «dot-commers» του τέλους της δεκαετίας του 1990, που είχαν προλάβει να πουλήσουν τις μετοχές τους και να βγουν από το παιχνίδι πριν σκάσει η φούσκα. Ο μόνος λόγος που απέκρυψα αυτά τα στοιχεία ήταν γιατί δεν είχα διάθεση να τα συζητήσω και όχι γιατί θεώρησα ότι μπορεί να της φανούν προσβλητικά ή γιατί φοβήθηκα μη χάσει το ενδιαφέρον της για τη συζήτησή μας. Ποτέ μου δεν αισθάνθηκα την ανάγκη να απολογηθώ για τα χρήματα που είχα βγάλει.

«Κι εσύ; Τι δουλειά κάνεις;» ρώτησα.

«Δουλεύω στο Κολέγιο Ουίνσλοου. Είμαι αρχειοφύλακας».

Σ' ένα καταπράσινο προάστιο, καμιά τριανταριά χιλιόμετρα δυτικά της Βοστόνης, βρισκόταν αυτό το κολέγιο θηλέων. Τη ρώτησα τι ακριβώς κάνει ένας αρχειοφύλακας κι εκείνη μου εξιστόρησε –σύμφωνα με τη δική της σύντομη εκδοχή, όπως πιστεύω– τα σχετικά με τη δουλειά της. Δηλαδή συγκέντρωνε και διαφύλασσε έγγραφα του κολεγίου.

«Και μένεις στο Ουίνσλοου;» ρώτησα.

«Ναι».

«Παντρεμένη;»

«Όχι. Εσύ;»

Τη στιγμή που ξεστόμιζε την ερώτηση, παρατήρησα την αδιόρατη μετακίνηση της ματιάς της που έπαυχε για βέρα στο αριστερό μου χέρι. «Ναι, δυστυχώς», είπα. Μετά σήκωσα το χέρι μου για να δει ότι δεν φορούσα βέρα. «Και, όχι, δεν βγάζω τη βέρα μου στα μπαρ των αεροδρομίων, μήπως και τύχει να καθίσει δίπλα μου κάποια γυναίκα σαν εσένα. Ποτέ δεν έχω φορέσει βέρα. Δεν ανέχομαι αυτή την αίσθηση στο χέρι μου».

«Γιατί δυστυχώς;» ρώτησε εκείνη.

«Είναι μεγάλη ιστορία».

«Η πτήση μας έχει καθυστέρηση».

«Στ' αλήθεια θες να μάθεις για την οικτρή ζωή μου;»

«Πώς μπορώ να το αρνηθώ;»

«Αν είναι να σου τα πω, τότε θα χρειαστώ άλλο ένα».

Σήκωσα το άδειο ποτήρι μου. «Εσύ;»

«Όχι, ευχαριστώ. Τα δύο είναι το όριό μου». Έβγαλε με τα δόντια της τη μία ελιά από την οδοντογλυφίδα και τη μάσησε. Σπγμιαία, είδα τη ροζ άκρη της γλώσσας της.

«Πάντα λέω ότι τα δύο μαρτίνι είναι πολλά, αλλά τα τρία δεν είναι αρκετά».

«Καλό. Δεν το έλεγε και ο Τζέιμς Θέρμπερ αυτό;»

«Δεν τον έχω ακουστά», είπα μειδώντας αυτάρεσκα, αν και ντράπηκα λίγο που προσπάθησα να πλασάρω μια γνωστή ατάκα για δική μου.

Ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά μου ο μπάρμαν και παρήγγειλα το τρίτο μου κοκτέιλ. Στην επιδερμίδα γύρω από το στόμα μου είχα αρχίσει να αισθάνομαι εκείνο το ευχάριστο μούδιασμα που φέρνει το τζιν και κατάλαβα ότι κινδύνευα να παραμεθύσω και να παραπώ πολλά, όμως εδώ ίσχυαν οι κανόνες των αεροδρομίων και, παρόλο που η συνταξιδιώτισσά μου ζούσε μόλις τριάντα χιλιόμετρα μακριά από μένα, είχα ήδη ξεχάσει το όνομά της και ήξερα πόσο λίγες ήταν οι πιθανότητες να την ξαναδώ στη ζωή μου. Ωστόσο, ήταν ωραία η αίσθηση να πίνω και να μιλάω με μια ξένη. Με βοηθούσε και μόνο που ξεστόμιζα κάποιες λέξεις, καταλάγιαζε εν μέρει ο θυμός μου.

Έτσι, λοιπόν, της είπα την ιστορία. Της είπα ότι ήμουν παντρεμένος εδώ και τρία χρόνια, κι ότι μέναμε με τη γυναίκα μου στη Βοστώνη. Της μίλησα για εκείνη την εβδομάδα του

Σεπτέμβρη στο ξενοδοχείο Κένεουικ, στη νότια ακτή του Μέιν, πώς έγινε και ερωτευτήκαμε την περιοχή και πώς είχαμε αγοράσει ένα γελοιωδώς υπερτιμημένο παραθαλάσσιο οικόπεδο. Δεν παρέλειψα και τα σχετικά με τη γυναίκα μου η οποία, έχοντας κάνει μεταπτυχιακές σπουδές σε κάτι που λεγόταν Τέχνες και Κοινωνική Δράση, αποφάσισε ότι διαθέτει τα προσόντα για να σχεδιάσει το σπίτι, που θα χτίζαμε στο οικόπεδο, σε συνεργασία με το αρχιτεκτονικό γραφείο που το είχε αναλάβει. Έτσι τον τελευταίο καιρό περνούσε τον περισσότερο χρόνο της στο Κένεουικ μαζί με έναν εργολάβο, ονόματι Μπραντ Ντάγκετ.

«Η γυναίκα σου και ο Μπραντ;...» με ρώτησε μετά που άφησε τη δεύτερη ελιά να γλιστρήσει στο στόμα της.

«Ω, ναι».

«Είσαι σίγουρος;»

Έτσι, λοιπόν, προχώρησα σε λεπτομέρειες. Της είπα ότι η Μιράντα είχε αρχίσει να βαριέται τη ζωή μας στη Βοστώνη, ότι τον πρώτο χρόνο του γάμου μας είχε επιδοθεί μετά μανίας στη διακόσμηση του βικτοριανής εποχής σπιτιού μας στο Σάουθ Εντ. Μετά άρχισε να δουλεύει μερικές ώρες την ημέρα στην γκαλερί κάποιου φίλου, στην περιοχή Σόουα. Ήδη από τότε καταλάβαινα ότι το πράγμα είχε αρχίσει να μπαγιατεύει. Είχαμε αρχίσει να μη βρίσκουμε κάτι να πούμε όταν τρώγαμε μαζί και να πέφτουμε για ύπνο διαφορετικές ώρες.

Κυρίως, είχαμε χάσει την ταυτότητα που καθόριζε τον καθένα στην αρχή της σχέσης μας. Εγώ ήμουν ο πλούσιος επιχειρηματίας που την είχε μνησει στα ακριβά κρασιά και στις φιλανθρωπικές δεξιώσεις, εκείνη ήταν η μποέμ καλλιτέχنيδα που ταξίδευε σε παραλίες της Ταϊλάνδης και της άρεσε να συχνάζει σε καταγώγια.

Έκανα κέφι, παρόλο που γενικά με θεωρώ ωραίο, ακόμα και το γεγονός ότι κανένας δεν γύριζε ποτέ να με κοιτάξει όποτε βρισκόμουν μαζί της. Εκείνη είχε ψηλά πόδια και μεγάλο στήθος, πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς και σαρκώδη χείλη. Τα μαλλιά της ήταν σκούρα καστανά, όμως τα είχε πάντα βαμμένα μαύρα. Τα χτένιζε επίτηδες με τρόπο που να δείχνει αναμαλλιασμένη, λες και μόλις είχε σηκωθεί από το κρεβάτι. Η επιδερμίδα της ήταν αφεγάδιαστη και δεν είχε ανάγκη από μακιγιάζ, αν και δεν έβγαине ποτέ από το σπίτι χωρίς να βάλει μαύρο αϊλάινερ. Έβλεπα τους άντρες να την κοιτάζουν επίμονα σε μπαρ και εστιατόρια. Ίσως ήταν ιδέα μου, όμως τα βλέμματα που της έριχναν έμοιαζαν πειναλέα, πρωτόγονα, και χαιρόμουν που δεν ζούσα σε κάποια εποχή ή σε κάποιο μέρος όπου οι άντρες συνήθιζαν να οπλοφορούν.

Το ταξίδι μας στο Κένεουικ του Μέιν είχε γίνει παρορμητικά, θέλοντας να κατευνάσω το παράπονο της Μιράντας ότι είχαμε περισσότερο από χρόνο να βρεθούμε μόνοι οι δυο μας. Πήγαμε την τρίτη εβδομάδα του Σεπτεμβρίου. Τις πρώτες ημέρες είχε ζέστη και λιακάδα, αλλά την Τετάρτη εκείνης της εβδομάδας κατέβηκε από τον Καναδά μια καταιγίδα που μας καθήλωσε μέσα στη σουίτα μας. Βγήκαμε από το δωμάτιο μόνο για να πιούμε μια μπίρα, μια λευκή Άλαγκας, και να φάμε αστακό στην υπόγεια ταβέρνα του ξενοδοχείου. Μετά την καταιγίδα, οι μέρες δρόσισαν, η ατμόσφαιρα ήταν ξηρή, το φως θαμπό, τα δειλινά παρατεταμένα.

Αγοράσαμε πουλόβερ και εξερευνήσαμε το απόκρημνο μονοπάτι που άρχιζε από τη βόρεια πλευρά του ξενοδοχείου και για ενάμισι χιλιόμετρο ελίσσόνταν ανάμεσα στον φουρτουνιασμένο Ατλαντικό και στους βράχους. Ο αέρας, που μέχρι πρόσφατα ήταν βαρύς από την υγρασία και την οσμή των

αντηλιακών, τώρα ήταν ψυχρός και αλμυρός. Ερωτευτήκαμε και οι δυο τόσο πολύ το Κένεουικ που, όταν βρήκαμε ένα οικοπεδο πνιγμένο στις αγριοτριανταφυλλίες, σε έναν υπερυψωμένο κάβο στο τέρμα του μονοπατιού, κάλεσα επιτόπου τον αριθμό που έγραφε το πωλητήριο και τους έδωσα την προσφορά μου.

Έναν χρόνο μετά, οι αγριοτριανταφυλλίες είχαν ξεριζωθεί, τα θεμέλια είχαν μπει και το εξωτερικό του σπιτιού με τις εννιά κρεβατοκάμαρες κόντευε να ολοκληρωθεί. Είχαμε προσλάβει τον εργολάβο Μπραντ Ντάγκετ, έναν αρρενωπό ζωτοχήρο με πυκνά μαύρα μαλλιά, μουσάκι και γαμψή μύτη. Όσο εγώ περνούσα τις εβδομάδες μου στη Βοστώνη –συμβουλευόντας μια ομάδα νέων που μόλις είχαν αποφοιτήσει από το MIT και είχαν εφεύρει έναν αλγόριθμο για μια μηχανή αναζήτησης–, η Μιράντα περνούσε ολοένα και περισσότερο χρόνο στο Κένεουικ. Έμενε στο τοπικό ξενοδοχείο και επέβλεπε τις εργασίες στην οικοδομή, μεριμνώντας προσωπικά για κάθε πλακάκι και κάθε φωτιστικό.

Στις αρχές του Σεπτέμβρη, αποφάσισα να της κάνω έκπληξη και να την επισκεφθώ. Άφησα μήνυμα στο κινητό της την ώρα που έβγαينا στην εθνική, στην I-95 βόρεια της Βοστόνης. Έφτασα στο Κένεουικ λίγο πριν από τις δώδεκα το μεσημέρι και την αναζήτησα στο ξενοδοχείο. Μου είπαν ότι είχε βγει από το πρωί.

Ξαναμπήκα στο αυτοκίνητο και πήγα στην οικοδομή. Πάρκαρα στον χαλικόστρωτο δρόμο του σπιτιού, πίσω από το ημιφορτηγό του Μπραντ, ένα Φορντ F-150. Το γαλάζιο, σαν τα αβγά του κοκκινολαίμη, Μίνι Κούπερ της Μιράντας βρισκόταν επίσης εκεί. Είχα μερικές εβδομάδες να επισκεφθώ την οικοδομή και χάρηκα που είδα ότι είχε προχωρήσει. Τα κουφώματα

όλων των παραθύρων είχαν τοποθετηθεί, ενώ είχαν καταφθάσει και οι πλάκες από ψαμμίτη – τις είχα παραγγείλει για τον κήπο που ήταν σε χαμηλότερο επίπεδο.

Περπάτησα γύρω από το σπίτι ως την πίσω πλευρά του, όπου έβλεπαν τα μπαλκόνια καθεμιάς από τις κρεβατοκάμαρες του ορόφου. Έφτασα και εκεί όπου η τζαμαρία κατά μήκος του πρώτου ορόφου οριοθετούσε ένα τεραστίων διαστάσεων πλακοστρωμένο αίθριο. Μπροστά από το πλακόστρωτο είχε σκαφτεί ένας παραλληλόγραμμος λάκκος για την πισίνα.

Ανεβαίνοντας τα πέτρινα σκαλοπάτια, είδα τον Μπραντ και τη Μιράντα μέσα από τα ψηλά παράθυρα της κουζίνας, αυτά που έχουν θέα προς τον ωκεανό. Είχα πρόθεση να τους χτυπήσω στο τζάμι, θέλοντας να τους ενημερώσω για την παρουσία μου, όμως κάτι με έκανε να σταματήσω. Ήταν και οι δύο ακουμπισμένοι στον πρόσφατα εγκατεστημένο γρανιτένιο πάγκο της κουζίνας και αγνάντευαν από το παράθυρο που έβλεπε προς τον όρμο του Κένεουικ. Ο Μπραντ κάπνιζε και τον είδα να πινάξει τη στάχτη του τσιγάρου του σε μια κούπα καφέ που βαστούσε στο άλλο του χέρι.

Αυτό όμως που με είχε σταματήσει ήταν η Μιράντα. Υπήρχε κάτι στη στάση του σώματός της, κάτι στον τρόπο που έγερνε στον πάγκο της κουζίνας, με μια κλίση προς τους φαρδιούς ώμους του Μπραντ. Έδειχνε απόλυτα χαλαρή. Με τρομερή άνεση την είδα να σηκώνει το χέρι της και ο Μπραντ να γλιστράει το τσιγάρο ανάμεσα στα δάχτυλά της. Εκείνη πήρε μια γερή ρουφηξιά και του επέστρεψε το τσιγάρο. Δεν είχαν κοιταχτεί καθόλου μεταξύ τους κατά τη διάρκεια αυτής της δοσοληψίας, όμως κατάλαβα εκείνη τη στιγμή ότι όχι μόνο είχαν πλαгиάσει μαζί, αλλά ότι πιθανότατα ήταν και ερωτευμένοι.

Αντί να θυμώσω ή να αποκαρδιωθώ, το συναίσθημα που με πλημμύρισε αυθόρμητα ήταν πανικός μην τυχόν με δουν στο πλακόστρωτο να κατασκοπεύω την τρυφερή στιγμή τους. Ξαναπήγα στην κύρια είσοδο του σπιτιού, διέσχισα τη βεράντα και άνοιξα με φόρα την πόρτα. Φώναξα ένα «γεια» κι αυτό αντήχησε στο άδειο σπίτι.

«Εδώ είμαστε», μου αποκρίθηκε η Μιράντα και κατευθύνθηκα προς την κουζίνα.

Οι δυο τους είχαν απομακρυνθεί λίγο, αλλά όχι πολύ. Ο Μπραντ έσβηνε το τσιγάρο του μέσα στην κούπα του καφέ. «Τέντι, τι έκπληξη!» είπε η Μιράντα. Μόνο εκείνη με έλεγε έτσι. Το χαϊδευτικό «Τέντι» είχε ξεκινήσει σαν ανέκδοτο, καθώς δεν μου ταίριαζε καθόλου.

«Γεια σου, Τεντ», είπε ο Μπραντ. «Πώς το βλέπεις, καλά πάει;»

Η Μιράντα περπάτησε γύρω από τον πάγκο της κουζίνας και μου έδωσε ένα φιλί που έσκασε στη γωνία των χειλιών μου. Μύριζε ακριβό σαμπουάν και Μάλμπορο.

«Μια χαρά. Έφτασαν και οι ψαμμίτες μου».

Η Μιράντα γέλασε. «Ένα πράγμα τον αφήσαμε να διαλέξει και μόνο αυτό τον νοιάζει».

Έκανε κι ο Μπραντ τον γύρο και μου έσφιξε το χέρι. Το χέρι του ήταν μεγάλο, οι αρθρώσεις στα δάχτυλά του ήταν χοντρές, η παλάμη του ζεστή και στεγνή. «Θέλεις μια πλήρη ξενάγηση;»

Όσο ο Μπραντ και η Μιράντα με ξεναγούσαν σε όλο το σπίτι, ο μεν μιλώντας για οικοδομικά υλικά, η δε για τα έπιπλα που ταίριαζαν σε κάθε δωμάτιο, άρχισα να αμφιβάλω γι' αυτό που είχα δει. Κανένας από τους δυο δεν έδειχνε ιδιαίτερα αμήχανος με την παρουσία μου. Ίσως είχαν γίνει φίλοι, απλώς καλοί φίλοι, από εκείνους που στέκονται

πλάι πλάι και μοιράζονται το ίδιο τσιγάρο. Η Μιράντα το είχε συνήθειο να γίνεται διαχυτική, πιάνοντας τις φιλενάδες της αγκαζέ ή φιλώντας τους αρσενικούς φίλους μας στο στόμα, όταν τους χαιρετούσε. Μου πέρασε από το μυαλό ότι υπήρχε πιθανότητα να είχα καταλήξει σε λάθος συμπέρασμα.

Μετά την ξενάγηση στο σπίτι, η Μιράντα κι εγώ πήγαμε με το αυτοκίνητό μου στο ξενοδοχείο Κένεουικ και φάγαμε μεσημεριανό στην ταβέρνα Λίβερι. Φάγαμε από ένα σάντουιτς πιπεράτου μπακαλιάρου κι εγώ ήπια δύο σκοτς με σόδα.

«Ξανάρχισες το κάπνισμα με τον Μπραντ;» τη ρώτησα θέλοντας να την πιάσω να λέει ψέματα, να δω πώς θα αντιδράσει.

«Τι πράγμα;» μου είπε σμίγοντας τα φρύδια της.

«Μου μύρισες τσιγάρο. Όταν ήμαστε στο σπίτι».

«Μπορεί να πήρα μια δυο ρουφηξιές. Δεν ξανάρχισα το κάπνισμα, Τέντι».

«Δεν με πειράζει. Απλώς αναρωτιόμουν».

«Δεν είναι απίστευτο που το σπίτι κοντεύει να τελειώσει;» είπε εκείνη βουτώντας μια τηγανητή πατάτα στην κολυμπήθρα από κέτσαπ που είχα φτιάξει στο πιάτο μου.

Μιλήσαμε λίγο για το σπίτι και πλέον αμφισβητούσα ακόμα περισσότερο αυτό που είχα δει. Η συμπεριφορά της δεν φανέρωνε καμία ενοχή.

«Θα μείνεις το Σαββατοκύριακο;» με ρώτησε.

«Όχι. Πετάχτηκα να πω μόνο ένα “γεια”. Απόψε έχω το δειπνο με τον Μαρκ ΛαΦράνς».

«Ακύρωσέ το και μείνε εδώ. Λένε ότι θα κάνει πολύ ωραίο καιρό αύριο».

«Ο Μαρκ πήρε το αεροπλάνο και ήρθε αποκλειστικά για

αυτή τη συνάντηση. Άσε που πρέπει να προετοιμάσω και μερικά νούμερα».

Αρχικά σχεδιάζα να μείνω στο Μείν ως το απόγευμα, ελπίζοντας ότι η Μιράντα δεν θα είχε αντίρρηση να πάρουμε έναν μεσημεριανό υπνάκο μακράς διάρκειας στο δωμάτιό της. Βλέποντας όμως τον Μπραντ και τα σαλιαρίσματά της μέσα στην πανάκριβη κουζίνα που εγώ είχα πληρώσει, άλλαξα γνώμη και κατέστρωσα ένα νέο σχέδιο.

Μετά το γεύμα, πήγα τη Μιράντα πίσω στην οικοδομή για να πάρει το αυτοκίνητό της. Έλεпта, αντί να βγω κατευθείαν στην εθνική οδό I-95, πήρα έναν άλλο δρόμο προς το Κίτερι, εκεί όπου είναι στη σειρά διάφορα εκπτωτικά καταστήματα. Σταμάτησα έξω από το Τρέιντινγκ Ποστ, ένα κατάστημα με είδη υπαίθριων δραστηριοτήτων. Οδηγώντας είχα περάσει πολλές φορές από μπροστά του, αλλά δεν είχα μπει ποτέ μέσα.

Μέσα σε μόλις δεκαπέντε λεπτά είχα ξοδέψει σχεδόν πεντάκόσια δολάρια για ένα αδιάβροχο παντελόνι παραλλαγής, μια γκριζα καμπαρντίνα με κουκούλα, κάτι υπερμεγέθη γυαλιά ηλίου –σαν αυτά των Αμερικανών πιλότων– και για κιάλια τελευταίας τεχνολογίας. Μπήκα με τα ψώνια μου σε μια δημόσια τουαλέτα εκεί κοντά, και βγήκα με τη νέα μου αμφίεση. Φορώντας την κουκούλα και τα γυαλιά ένιωθα αγνώριστος. Τουλάχιστον από κάποια απόσταση.

Ξαναπήρα τον δρόμο προς το Κένεουικ, σταμάτησα στο υπαίθριο πάρκινγκ κοντά στον όρμο, και στρίμωξα το Κουάτρο μου ανάμεσα σε δύο ημιφορτηγά. Αφενός ήξερα ότι η Μιράντα και ο Μπραντ δεν είχαν λόγο να έρθουν σ' αυτό το πάρκινγκ, αφετέρου εγώ δεν είχαν λόγο να αφήσω το αυτοκίνητό μου κάπου όπου να φαίνεται με τη μιά.

Ο άνεμος είχε κοπάσει, αλλά ο ουρανός είχε βαφτεί μ' ένα

ενιαίο γκρίζο και μια ζεστή, ψιχалиστή βροχή είχε αρχίσει να πασπαλίζει τον αέρα. Διέσχισα με τα πόδια την υγρή άμμο της παραλίας κι έπειτα σκαρφάλωσα στις κακοτράχαλες πέτρες και στα βράχια από σχιστόλιθο μέχρι την αρχή του απόκρημνου μονοπατιού που εκτεινόταν παράλληλα με τον γκρεμό. Βάδιζα προσεκτικά κι είχα το βλέμμα καρφωμένο στο λιθόστρωτο μονοπάτι –γλιστρούσε από τη βροχή και οι ρίζες κάποιων δέντρων το είχαν ξεχαρβαλώσει εδώ κι εκεί–, αντί να κοιτάζω τον θαυματικό κυματισμό του Ατλαντικού στα δεξιά μου. Σε ορισμένα σημεία, οι πλάκες είχαν απόλυτα διαβρωθεί και κάτι ξεθωριασμένες πινακίδες προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο τους περιπατητές. Γι' αυτό και το απέφευγε ο πολύς κόσμος. Εκείνο το απόγευμα μόνο μια κοπέλα συνάντησα, ήταν έφηβη, φορούσε αθλητικό φούτερ και μύριζε σαν να είχε μόλις καπνίσει τσιγαριλίκι. Προσπεράσαμε ο ένας τον άλλον χωρίς να πούμε λέξη, χωρίς καν να κοιταχτούμε.

Προς το τέλος της διαδρομής, περπάτησα κατά μήκος ενός ετοιμόρροπου τσιμεντένιου πεζουλίου, ήταν ο πίσω φράχτης ενός οικοπέδου με μια πέτρινη αγροικία μέσα – το τελευταίο σπίτι πριν από το δικό μας, αν και μεσολαβούσαν άλλα τετρακόσια μέτρα άχτιστης γης. Από εκείνο το σημείο και μετά, το μονοπάτι βυθιζόταν στο επίπεδο της θάλασσας, διέσχιζε μια μικρή παραλία με βότσαλα, διάσπαρτη με φύκια και ρημαγμένες σημαδούρες, κι έπειτα συνέχιζε σε μια απότομη ανηφόρα ανάμεσα σε στριφογυριστές ερυθρελάτες.

Η βροχή είχε δυναμώσει. Έβγαλα τα βρεγμένα γυαλιά μου. Η πιθανότητα να βρίσκονται έξω από το σπίτι είτε η Μιράντα είτε ο Μπραντ ήταν πολύ μικρή και το σχέδιό μου ήταν να σταματήσω λίγο πριν από το ξέφωτο και να πάρω θέση σε μια συστάδα θρασεμένων θάμνων, στο χαμηλότερο μέρος

του κάβου. Αν τυχόν κάποιος από τους δύο κοιτάζε έξω και με έβλεπε με τα κιάλια μου, θα πίστευε ότι είμαι παρατηρητής πουλιών. Αν τυχόν με πλησίαζε, θα μπορούσα να διαφύγω γρήγορα προς το μονοπάτι.

Όταν έφτασα στο σημείο από όπου μπορούσα να δω το σπίτι να ξεπροβάλει πάνω από την αυλακωμένη γη, παρατήρησα, για άλλη μία φορά, ότι η πίσω πλευρά του σπιτιού, αυτή που έβλεπε προς τη θάλασσα, ήταν από αισθητικής άποψης αταίριαστη με την πρόσοψη που έβλεπε στον δρόμο. Ο μπροστινός τοίχος ήταν επενδεδυμένος με πέτρα, είχε μερικά υποτυπώδη παραθυράκια και μια εξωφρενικά μεγάλη δίφυλλη, αψιδωτή πόρτα από σκούρο ξύλο. Η πίσω όψη του σπιτιού ήταν από ανοιχτόχρωμο ξύλο και μια σειρά από πανομοιότυπες μπαλκονόπορτες που έβγαζαν σε πανομοιότυπες βεράντες το έκαναν να μοιάζει με μικρό ξενοδοχείο.

«Έχω πολλούς φίλους», είχε πει η Μιράντα, όταν την είχα ρωτήσει για ποιο λόγο χρειαζόταν το σπίτι επτά υπνοδωμάτια-ξενώνες. Μετά με είχε καρφώσει μ' ένα βλέμμα λες και την είχα ρωτήσει για ποιο λόγο χρειαζόμαστε τουαλέτες στο σπίτι.

Βρήκα ένα καλό πόστο, κάτω από μια κοντή ερυθρελάτη που ήταν κυρτή και στριφογυριστή σαν μπονσάι. Έπεσα μπρούμυτα στη νοτισμένη γη και ρύθμισα τα κιάλια μου έτσι ώστε να εστιάσουν στο σπίτι. Ήμουν σε απόσταση περίπου πενήντα μέτρων και έβλεπα άνετα μέσα από τα παράθυρα. Σάρωσα το ισόγειο, όπου δεν είδα καμία κίνηση, και μετά προχώρησα στον όροφο. Τίποτα. Άφησα κατά μέρος τα κιάλια και εξέτασα το σπίτι με γυμνό μάτι. Δυστυχώς δεν είχα οπτική επαφή με τον ιδιωτικό δρόμο στην μπροστινή πλευρά του σπιτιού, όπου πάρκαραν τα αυτοκίνητα. Όταν είχα φέρει πίσω τη Μιράντα,

το φορτηγάκι του Ντάγκετ ήταν ακόμα εδώ, όμως ίσως να μην ήταν πια κανένας στο σπίτι.

Πριν από μερικά χρόνια, είχα πάει για ψάρεμα μ' έναν συνάδελφο σπεκουλαδόρο, ο οποίος ήταν ο καλύτερος ψαράς ανοιχτής θάλασσας που είχα γνωρίσει ποτέ στη ζωή μου. Μπορούσε να αγναντέψει την επιφάνεια του ωκεανού και να καταλάβει σε ποιο σημείο ακριβώς βρίσκονταν τα ψάρια. Μου είχε πει ότι το κόλπο ήταν να μην εστιάζει κάπου την όρασή του, να περιλαμβάνει τα πάντα στο οπτικό του πεδίο κι έτσι να εντοπίζει ακόμα και την παραμικρή κίνηση, το παραμικρό τρεμούλιασμα στην επιφάνεια του νερού. Το είχα δοκιμάσει κι εγώ τότε, αλλά το μόνο που είχα καταφέρει ήταν να πονοκεφαλιάσω. Τώρα, όμως, έπειτα από άλλη μια άκαρπη σάρωση του χώρου με τα κιάλια, αποφάσισα να αξιοποιήσω το κόλπο του στο ίδιο μου το σπίτι.

Άφησα την εικόνα μπροστά στα μάτια μου να θαμπώσει και, δίχως να εστιάζω σε κάτι συγκεκριμένο, περίμενα μήπως μου τραβήξει την προσοχή κάποια κίνηση. Ούτε ένα λεπτό δεν πέρασε και με το βλέμμα μου στραμμένο έτσι προς το σπίτι έπιασα κάποια κίνηση πίσω από την μπαλκονόπορτα του υποτιθέμενου καθιστικού, στη βόρεια άκρη του σπιτιού. Έφερα τα κιάλια στα μάτια μου και εστίασα σ' εκείνη την μπαλκονόπορτα. Μόλις έμπαιναν μέσα ο Μπραντ και η Μιράντα. Τους έβλεπα αρκετά καθαρά – ο ήλιος, στη δύση του, έπεφτε στην τζαμαρία από καλή γωνία, φωτίζοντας το εσωτερικό χωρίς να αντανakλά και να με τυφλώνει. Είδα τον Μπραντ να πλησιάζει ένα αυτοσχέδιο τραπέζι που είχε στήσει το συνεργείο των μαραγκών. Σήκωσε ένα κομμάτι ξύλο, που έμοιαζε με πηχάκι από τη διακοσμητική μπορντούρα της οροφής, και το έδειξε στη γυναίκα μου. Διέτρεξε με το δάχτυλό του μια εγκοπή κατά μήκος του

ξύλου και έκανε κι εκείνη το ίδιο. Τα χείλη του ανοιγόκλειναν και η Μιράντα έγνεφε συμφωνώντας με ό,τι έλεγε ο Μπραντ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα εντελώς γελοίος, ένας παρανοϊκός σύζυγος ντυμένος με στολή παραλλαγής που κατασκοπεύει τη γυναίκα του και τον εργολάβο του. Μόλις όμως άφησε από τα χέρια του το πηχάκι ο Μπραντ, είδα τη Μιράντα να γλιστράει μες στην αγκαλιά του, να γέρνει το κεφάλι της λίγο πίσω και να τον φιλάει στο στόμα. Εκείνος κατέβασε το ένα μεγάλο χέρι του στους γοφούς της και πίεσε τη λεκάνη της πάνω στη δική του, ενώ με το άλλο άδραξε μια τούφα από τα αχτένιστα μαλλιά της. Είπα στον εαυτό μου να πάψει να κοιτάζει, αλλά για κάποιο λόγο δεν μπορούσα. Συνέχισα να τους παρακολουθώ για τουλάχιστον δέκα λεπτά.

Είδα τον Μπραντ να γέρνει το κορμί της γυναίκας μου πάνω στο τραπέζι, να σηκώνει τη μελιτζανιά φούστα της, να βγάζει τη μικροσκοπική λευκή κιλότα της και να μπαίνει μέσα της από πίσω. Είδα τη Μιράντα να παίρνει στρατηγική θέση κατά μήκος του τραπεζιού, κρατώντας κόντρα από μία άκρη με το ένα της χέρι και βάζοντας το άλλο ανάμεσα στα πόδια της, καθοδηγούσε τον Μπραντ μέσα της. Ήταν φανερό ότι το είχαν ξανακάνει.

Γλίστρησα λίγο πίσω και ανακάθισα. Όταν ξαναβγήκα στο μονοπάτι, έβγαλα την κουκούλα μου και έκανα εμετό το μεσημεριανό μου μέσα σε μια σκοτεινή λακούβα με ταραγμένο από τον άνεμο νερό.

«Πριν από πόσο καιρό έγινε αυτό;» με ρώτησε η συνταξι-διώπισσά μου όταν ολοκλήρωσα την ιστορία.

«Μία εβδομάδα και κάτι».

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της και δαγκώθηκε στο κάτω χέιλος.